

הגדלה. משניהם מפרק הרים ומשבר סלעים. שהם אמות העולם שלא קבלו תורה. מרוח ה', שנאמר בו ונחה עליו רוח ה'. ונקראת רעש. זהו שכתוב ואשמע אחרי קול רעש גדול וגו'. ועתיד להעביר רעש של הצד האחר, שנאמר בו לא ברעש ה' (מלכים א ט). ונקראת אש. זהו שכתוב פה דברי פאש נאם ה'. ועתיד ללחץ האש של הצד האחר, שנאמר בו לא באש ה'.

נשאר המלך בקול דממה דקה, שהיא שכינה, תפלה בחשאי, שבה אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. שבארבעה היא רביעית דקה, שהיא השכינה. אבל שלש קלפות, שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל ובשנה הרביעית יהיה כל פרוי קדש, זה קול דממה דקה. ומשום זה נכנסו ארבעה לפרדס. שלשה שנכנסו בשלש שנים ערלים - אחד הציץ ומת, ואחד הציץ ונפגע, שלישי יצא לתרבות רעה. הרביעי שנכנס בשנה הרביעית - קדש הלולים לה'. נכנס בשלום ויצא בשלום. וזהו סוד של הפרדס בתוך הגן שהוא: פ' פשט, ר' ראיה של פסוק, ד' דרשה, כמו שבארוה אין משיבין על ההגדה.

בשרשה האלו נפלו שלשה עליוני עולם ונכשלו. הרביעי שהוא ס' סוד, רבי עקיבא בשלום ויצא בשלום. ומשום זה נקראת התורה ג'ן. זהו שכתוב ג'ן נעול. ג'ן סדרים של תורה נסתרים וחתומים, והינו מעין חתום. כמו יין חתום וסתום שלא מנסף אותו גוי, אף כף צריכים להיות סודות התורה. זהו שכתוב לא עשה כן לכל גוי. כ"ן בגימטריא סו"ד. ומשום זה פרשה בעלי המשנה, אסור

סלעים, דאנון אמין דעלמא דלא קבילו אורייתא. מרוח ה' דאתמר ביה (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח ה'. ואתקריאת רעש. הדא הוא דכתיב (יחזקאל ג יב) ואשמע אחרי קול רעש גדול וגו' ועתיד לאעברא רעש דסטרא אחרא דאתמר ביה לא ברעש ה' (מלכים א ט). ואתקריאת אש, הדא הוא דכתיב (ירמיה כג כט) הלוא פה דברי פאש נאם ה'. ועתיד ללחץ אשא דסטרא אחרא, דאתמר ביה לא באש ה'.

אשתאר מלפא בקול דממה דקה, (דף קכח ע"א) דאיהי שכינתא צלותא בחשאי, דבה (תהלים נא יז) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך דבארבעה איהי רביעאה דקה, דאיהי שכינתא. אבל תלת קלפין (ויקרא יט כג) שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל ובשנה הרביעית יהיה כל פרוי קודש וגו', דא קול דממה דקה. ובגין דא ארבע נכנסו לפרדס, תלת דעאלו בתלת שנים ערלים חד הציץ ומת. וחד הציץ ונפגע. תליתאי יצא לתרבות רעה. רביעה דעאל בשנה הרביעית קדש הלולים לה' עאל בשלם ונפק בשלם. ודא רזא דפרדס בתוך הגן דאיהו פ', פשט, ר' ראיה דפסוק, ד' דרשה, כמה דאוקמוה אין משיבין על ההגדה.

בארין תלת נפלו תלת עלאי עלמא ונכשלו. רביעאה דאיהו ס' סוד. רבי עקיבא עאל בשלם ונפק בשלם. ובגין דא אתקריאת אורייתא ג'ן. הדא הוא דכתיב (שה"ש ד יב) גן נעול. ג'ן סדרים דאורייתא סתימין וחתומין. והינו מעין חתום, כגון יין חתום וסתום דלא מנסף ליה גוי, אוף הכי צריך למהוי רזין דאורייתא, הדא הוא דכתיב (תהלים קמו כ) לא עשה פן לכל גוי. כ"ן בגימטריא סו"ד. ובגין דא אוקמוה

מארי מתניתין אסור לגלאה סתרי תורה לגוי, דלא ינסף לון לעבודה זרה.

לגלות סתרי תורה לגוי, שלא ינסף אותם לעבודה זרה.

ואם תאמר, הרי פרשוה רבותינו שאנשי כנסת הגדולה הרגו את האריה של העבודה זרה שהוא יצר הרע, דמיונו כאריה, עליו אמר דוד (תהלים י) יארכ במסתר כאריה בסכה יארכ לחטוף עני, ואין עני אלא עני מהתורה וממצוותיה.

ואי תימא הא אוקמוה רבנן דאנשי כנסת הגדולה קטלו לאריה דעבודה זרה דאיהו יצר הרע, דמיונו כאריה, דעלה אמר דוד (תהלים י ט) יארכ במסתר כאריה בסכה יארכ לחטוף עני. ולית עני אלא עני מאורייתא ומפקודין דיילה.

משום שעתידים להיות ישראל בדחק בגלות, וכדי שלא יהיו טועים בו בכבוד המס ובכבוד המלאכה באבוד הדעת, הרגו אותו. וכדי שלא יתפשטו בעריות, סמאו את עיני יצר הרע של בני אדם, ופרשוה שאריה של עבודה זרה, כשתפסו אותו בנימה אחת של נשר מננו, צוח קול עד ארבע מאות פרסה. משום זה הכניסו אותו בכלי של עפרת, ולא נשמע בו קולו, ושרפו אותו באש, לקיים בו (דברים ט) פסילי אלהיהם תשרפון באש. וכמו שתקנו האבות שלש תפלות בזמנים ידועים, כך תקנו רבנן לשלש את שנותינו במקרא במשנה ובתלמוד. ובגללם בארו שעתיד הקדוש ברוך הוא לומר, קבעת עתים לתורה? ופרשוה, שמי שמתעסק במשנה (בתלמוד), כאלו התעסק בכל, משום שהיא כלולה במקרא במשנה ובתלמוד. ומשום זה נאמר באהרן, (ויקרא טו) בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לחטאת ואיל לעולה. בפר לכפר על העגל, ואיל להזכיר את עקדת יצחק.

בגין דעתידין ישראל למהוי בגלותא בדוחקא, ובגין דלא להוי טועין ביה בכבוד המס ובכבוד המלאכה באבוד דדעת קטילו ליה ובגין דלא יתפשטו בעריות סמו עיני דיצר הרע דבני נשא ואוקמוה דאריה דעבודה זרה פד תפסו ליה בנימא חדא דנשר מנה. צוח קלא עד ארבע מאות פרסה. בגין דא עאלו ליה במאנא דעפרת ולא אשתמע קלה בה, ואוקידו ליה בנורא, לקיים ביה (דברים זכה) פסילי אלהיהם תשרפון באש.

ועוד, במקרא תקנו שמלמד לא יהיה רשאי ללמד יותר מעשרים וחמשה תינוקות, וסוד הדבר - מימין כ"ה תברכו, מצד השמאל הלוא נאם ה'. והינו (שמות ב יב) ויפן כ"ה וכ"ה

ובגונא דתקיננו אבהן תלת צלותין בעתין ידיען הכי תקינו רבנן לשלש שנותינו במקרא במשנה בתלמוד. ובגיניהו אוקמוה דעתיד קדשא בריהו הוא למימר קבעת עתים לתורה. ואוקמוה דמאן דמתעסק במשנה (גלע"ד בתלמוד) כאילו התעסק בכלא. בגין דאיהי פלילא במקרא במשנה בתלמוד. ובגין דא אתמר באהרן (ויקרא טו א) בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לחטאת ואיל לעולה. בפר לכפרא על עגלא. ואיל לאדפרא עקדת יצחק.

ועוד במקרא תקינו דמלמד לא יהא רשאי לאולפא יתיר מעשרין וחמשה תינוקות. ורזא דמלה מימינא (במדבר ו כג) כ"ה תברכו, מסטרא דשמאלא (ירמיה כג כט) הלוא כ"ה דברי פאש נאם ה'. והינו (שמות ב יב) ויפן כ"ה וכ"ה

והיגו ויפן כ"ה וכ"ה ויבא פי אין איש. כנגדם עשרים וחמש אותיות של קריאת שמע ערבית ושחרית בפסוק הראשון של קריאת שמע, ואין להאריך יותר. וכל מי שקורא קריאת שמע ערב ובקר, פאלו מקים והגית בו יומם ולילה.

והמשבליים יזהרו. מי המשבליים? אלו אותיות התורה. יזהרו - אלו הנקודות שמאירות באותיות כנשמה בגוף. כזהר - אלו טעמי תורה, שהם כתרים על ראשי האותיות, פרקיע שהוא על הארץ ככתר. והאותיות והנקודות והטעמים הם כנשמה ורוח ונפש. האותיות הן מצד הנפש שהיא ברבוע, והנקודות בעגול שבאים בעגול משום שהם כמו אדם של יצירה. הנקודות הן מצד הרוח כאותם הגלגלים שבאים בגלגול. וכמו שהרוח מנהיגה את כל הערקים של הדם שדופקים מן הלב, כך האותיות מתנהגות לנקודות. וסוד הדבר - אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

משום שרוחו של אדם משם נטלה, מהדרגה שנאמר בה (יחזקאל א) כי רוח החיה באופנים, שהם גוף לרוח לנקודות, שאותן רוחות הקדושות הם מרוח החיה. הנשמה באה מהפסא ומשום ששם יהנה, שהוא מנהיג את הכל, הטעמים שהם הפתרים של התורה הם מצדה.

בא וראה, כל האותיות הן מצד האותיות של התורה שכלולות בשכינה. הצדיק נוסע לשמאל שהוא יצחק. ק"ץ ח"י, חי העולמים קשור בשמאל, והשכינה התחתונה מצד השמאל נאמר בה והארץ היתה תהו. ומצד הימין ובהו, בו הוא. ומצד העמוד האמצעי וחשך על פני

ויבא פי אין איש. לקבליהו כ"ה אתון דקריאת שמע ערבית ושחרית בקרא קדמא דקריאת שמע. ולית לארפא יתיר וכל מאן דקרא קריאת שמע ערב ובקר, פאלו מקים (יהושע א ח) והגית בו יומם ולילה.

והמשבליים יזהרו. מאי משבליים. אלין אתון דאורייתא. יזהרו אלין נקודין דנהרין באתון כנשמתא בגופא. כזהר. אלין טעמי תורה דאנון פתרין על רישיהו דאתון, פרקיעא דאיהו על ארעא פכתרא. ואתון ונקודי וטעמי אנון כנשמתא ורוחא ונפשא. אתון אנון מסטרא דנפשא דאיהי ברבועא. ונקודין בעגולא דאתין בעגולא בגין דאנון פאדם דיצירה. נקודין אנון מסטרא דרוחא פאנון גלגלין דאתין בגלגולא. וכמה דרוחא אנהיג לכל ערקין דדמא דדפקין מן לבא, הכי אתון מתנהגין לגבי נקודין. ורזא דמלה (יחזקאל א ב) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

בגין דרוחא דבר נש מתמן אתנטילת מדרגא דאתמר ביה (יחזקאל א) כי רוח החיה באופנים. דאנון גופא לרוח לנקודין. דאנון רוחין קדישין מרוח החיה אנון. נשמתא אתי מפורסייא. ובגין דתמן יהיה דאיהו מנהיג כלא. טעמי דאנון פתרין דאורייתא אנון מסטרהא.

תא חזי, כל אתין אנון מסטרא דאתון דאורייתא דכלילין בשכינתא. צדיק איהו נטיל לשמאלא דאיהו יצחק, ק"ץ ח"י, חי עלמין קשיר בשמאלא. ושכינתא תתאה מסטרא דשמאלא אתמר בה, (בראשית א ב) והארץ היתה תהו. ומסטרא דימינא ובהו, בו הוא. ומסטרא דעמודא דאמצעיתא וחשך על פני